

Interparlementaire Unie
Belgische Groep

Water voor mensen en de planeet: stop de verspilling, verander het spel en investeer in de toekomst

Parlementaire hoorzitting van de Interparlementaire Unie (IPU) met de Verenigde Naties (13-14 februari 2023)

De hoorzitting bestond uit zeven paneldiscussies met een mix van parlementsleden, ambassadeurs en VN-functionarissen en een speciale briefing over de toekomst van het multilateralisme en de uitdagingen en kansen voor de VN. Er waren 150 deelnemers uit 46 landen.

De volgende leden van de Belgische Groep van de Interparlementaire Unie (IPU) namen deel: de heer Samuel Cogolati (Kamer van volksvertegenwoordigers, Ecolo-Groen, voorzitter van de Belgische Groep), de heer Andries Gryffroy (Senaat, N-VA, eerste ondervoorzitter van de Belgische Groep) en de mevrouw Nahima Lanjri (Kamer van volksvertegenwoordigers, CD&V, tweede ondervoorzitster van de Belgische Groep).

Openingszitting

De heer Csaba Kőrösi, voorzitter van de 77ste zitting van de Algemene Vergadering, bedankt de parlementsleden om hier de verzuchtingen van hun kiezers aan de internationale gemeenschap over te brengen. Hij wenst te benadrukken dat parlementsleden een cruciale rol spelen als besluitvormers in het nationaal bestuur en het waterbeleid.

Van de 17 *Sustainable Development Goals* (SDG's) is er volgens spreker misschien geen enkel zo urgent als SDG 6, die gaat over zuiver water en sanitaire voorzieningen. Klimaatverandering verergert de watercrisis en tegen het einde van dit decennium zal de vraag naar water naar verwachting 40% groter zijn dan het aanbod. Hoewel de wereld beschikt over de wetenschap, de technologie en het geld om de broodnodige veranderingen door te voeren, is er politieke wil nodig om te handelen. Volgens de heer Kőrösi is er behoefte aan een wereldwijd waterinformatiesysteem. Verder wil hij dat het werk van de Algemene Vergadering gebaseerd is op data en wetenschap. Hij moedigt de lidstaten aan om naar de Waterconferentie - de eerste over dit onderwerp sinds 1977 - te komen met concrete voorstellen die tot actie en verandering zullen leiden.

De heer Duarte Pacheco, voorzitter van de IPU, wijst erop dat één op de vier mensen geen toegang heeft tot veilig drinkwater en dat bijna 50% van de wereldbevolking niet over veilige sanitaire voorzieningen beschikt. De meeste natuurrampen hebben te maken met water en ongeveer 1,2 miljard mensen lopen een risico op overstromingen. Waterschaarste is dan weer het gevolg van exploitatie, vervuiling en klimaatverandering, en de problemen worden alleen maar groter. De waterproblematiek vormt ook een veiligheidskwesitie die tot conflicten kan leiden, waardoor samenwerking en multilateralisme essentieel zijn. De heer Pacheco vraagt de aanwezige parlementsleden om er mee voor te helpen zorgen dat het mensenrecht inzake schoon water en veilige sanitaire voorzieningen voor iedereen realiteit wordt door mondiaal en nationaal beleid aan elkaar te koppelen, dienovereenkomstig wetgeving en begrotingen op te stellen en hun regeringen ter verantwoording te roepen.

Vervolgens vullen de deelnemers een real-time enquête in op Mentimeter om naar hun initiële standpunten te peilen over onderwerpen als water en sanitaire voorzieningen als publieke goederen, het verband tussen klimaatverandering en toegang tot water en sanitaire voorzieningen, de verantwoordelijkheid van nationale en gemeentelijke overheden om deze diensten te leveren en het belang van water ten opzichte van andere beleidsprioriteiten.

Panel 1: SDG 6 als hoeksteen van duurzame ontwikkeling

De moderatrice (mevrouw Betsy Otto, *fellow* van de *Alliance for Global Water Adaptation*) wijst erop dat SDG 6, "Zorgen voor beschikbaarheid en duurzaam beheer van water en sanitaire voorzieningen voor iedereen" essentieel is voor de uitvoering

van het hele SDG-kader. Water en sanitaire voorzieningen zijn essentieel voor het leven en de ontwikkeling van de mens en voor economische activiteiten, van industriële productie tot landbouw. De waterproblematiek valt niet los te zien van de verwezenlijking van andere SDG's doordat ze verweven is met onder meer het land, de oceanen, het klimaat, gendergelijkheid en gezondheid. Het tempo moet worden opgevoerd om universele toegang tot water, sanitaire voorzieningen en hygiëne mogelijk te maken.

Tijdens dit panel werd een overzicht geboden van de vooruitgang op het gebied van water en sanitaire voorzieningen in de context van het SDG-kader en werden de struikelblokken besproken die de volledige uitvoering tegen 2030 in de weg staan. Op deze manier werd de parlementaire hoorzitting in de context van de huidige besprekingen in de Verenigde Naties geplaatst en bood ze een vooruitblik op de Waterconferentie van de VN in maart 2023.

Volgende vragen komen onder meer aan bod:

- Wat zijn de belangrijkste verschillen tussen SDG 6 en de millenniumdoelstellingen voor water?
- Wat zijn de belangrijkste uitdagingen om SDG 6 te verwezenlijken en hoe kunnen de verbintenissen in daden worden omgezet?
- Welke verschillen vertoont het waterprobleem wereldwijd?
- Wat zijn de verwachtingen voor de Waterconferentie van de VN?

Panel 2: Toegang tot veilig water en sanitaire voorzieningen als mensenrecht

De moderatrice verwijst naar een baanbrekende resolutie van de Algemene Vergadering uit 2010 waarin het recht op veilig en zuiver drinkwater en sanitaire voorzieningen erkend wordt als een mensenrecht dat essentieel is met het oog op de verwezenlijking van alle mensenrechten. Meer dan tien jaar later is dit fundamentele mensenrecht nog steeds niet gerealiseerd. Tijdens deze zitting wordt er dan ook gesproken over de verantwoordelijkheid van staten als "plichtdragende" en over de methode en de middelen om een mensenrechtenperspectief te integreren in het gehele beleid voor water en sanitaire voorzieningen.

Volgende vragen komen onder meer aan bod:

- Wat zijn de praktische beleidsimplicaties van het bekijken van water en sanitaire voorzieningen door een mensenrechtenbril?
- Wat zijn de belangrijkste bouwstenen om de toegang tot veilig water en veilige sanitaire voorzieningen te verzekeren? Hoe verschillen deze in landelijke en stedelijke gebieden?

- Welke innovaties zijn het meest veelbelovend om de toegang tot veilig water en sanitaire voorzieningen te verbeteren?
- Hoe kan dit mensenrecht worden gerealiseerd ondanks de toenemende privatisering van de waterdiensten? Moeten private actoren rekening houden met mensenrechtenoverwegingen? Hoe kunnen staten deze uitdaging aangaan?

De heer Samuel Cogolati (Kamer, Ecolo-Groen), voorzitter van de Belgische Groep van de IPU, verwijst naar de real-time-enquête via Mentimeter waarop 99% van de aanwezigen antwoordde dat water een openbaar goed is. De economische realiteit is volgens de heer Cogolati evenwel heel anders, want zeker sinds 1989 is water een particulier economisch goed geworden waarbij monetarisering de norm is geworden!

Het toekennen van een recht op water, terwijl het als een marktgoed wordt beschouwd, lijkt hem tegenstrijdig en zeer problematisch, want:

- 1) het privatiseren van water betekent dat de prijzen hoger worden, waardoor de minder welgestelden er minder toegang toe hebben;
- 2) het risico bestaat ook dat de toegang wordt beperkt tot gebieden die voor de particuliere exploitanten winstgevend zijn, waardoor de armsten van die toegang worden beroofd.

Daarom vraagt spreker zich af of de opvatting dat water een mensenrecht is niet automatisch inhoudt dat we het niet langer moeten privatiseren en het beheer ervan moeten toevertrouwen aan een openbare dienst of aan een gemeenschap van burgers. De heer Cogolati vindt de erkenning van het recht op water door de Verenigde Naties in resolutie 64/292 (2010) van de Algemene Vergadering een goede zaak. Hij had dan ook graag van de experts vernomen waarom wordt het

recht op water niet genoemd wordt in de tekst van de Agenda 2030 en de doelstellingen voor duurzame ontwikkeling?

Een ander probleem is volgens hem dat donoren zoals de Wereldbank voorwaarden hebben opgelegd voor leningen voor ontwikkelingssamenwerking die onder meer de privatisering van de watersector omvatten. Hij had dan ook willen weten of dergelijke ontwikkelingssamenwerkingsprojecten wel verenigbaar zijn met het recht op water.

Panel 3: Klimaatverandering en waterschaarste: veerkracht opbouwen om het ergste te voorkomen

De moderatrice opent de zitting met de vaststelling dat hoe meer de gemiddelde temperatuur wereldwijd ongecontroleerd stijgt, hoe meer hernieuwbare waterbronnen in gevaar komen, en dit zowel kwantitatief als kwalitatief. Door de opwarming van de aarde als gevolg van de klimaatverandering zal de waterstress in veel regio's naar verwachting toenemen. Bij meer dan 80% van de natuurrampen, waarbij miljarden dollars verloren gaan aan investeringen, mensenlevens en schade aan ecosystemen, is er een verband met water.

Zij wijst erop dat door de klimaatverandering droogteperiodes en overstromingen vaker voorkomen en in omvang toenemen, wat aanzienlijke sociale en economische gevolgen heeft: landbouwers kunnen niet langer van hun activiteiten leven, de migratie en verstedelijking versnellen en het hongerprobleem in de wereld verergert. Doordat waterbekkens kunnen uitdrogen worden onze bestaansmiddelen en de investeringen erin ondermijnd.

Zij besluit dan ook dat de klimaatverandering een directe weerslag heeft op het waterthema. Veerkracht creëren is daarom van het grootste belang om meer schade aan levende wezens, bestaansmiddelen en ecosystemen te voorkomen, met name door het beschermen en herstellen van watergerelateerde ecosystemen, waaronder bergen, bossen, waterrijke gebieden, rivieren, aquifers en meren.

Volgende vragen komen onder meer aan bod:

- Hoe kunnen waterbeheer en de oprichting van een mondiaal waterinformatiesysteem de weerbaarheid tegen klimaatverandering en watergerelateerde schokken versterken?
- Welke belangrijke investeringen zijn nodig voor klimaatgerelateerde aanpassingen en de versterking van de veerkracht?
- Hoe kan men via regelgeving belangrijke waterecosystemen beschermen? Hoe kunnen internationale overeenkomsten worden omgezet in lokale maatregelen?

- Hoe kunnen watervoorzieningsbedrijven zich beter aanpassen aan extreme klimaatveranderingen en in het bijzonder aan waterschaarste?

De heer Andries Gryffroy (Senaat, N-VA), eerste ondervoorzitter van de Belgische Groep van de IPU, beaamt dat de klimaatverandering gevolgen heeft voor het waterbeheer en hij wijst daarom op de nood aan consistentie en coherentie tussen de beleidsdomeinen van SDG 6 en SDG 13 (klimaatactie). Zoals anderen reeds aangaven kan de klimaatverandering leiden tot intensievere neerslag, overstromingen en vervuiling van drinkwater en is er dus een goed watermanagement nodig. Goed waterbeheer is volgens spreker even belangrijk als de strijd tegen andere bedreigingen van het leefmilieu door de klimaatverandering. Hij denkt hierbij aan waterverspilling en waterefficiëntie bij gezinnen, in gebouwen en in de energiesector.

Hiervoor is volgens spreker verdere ondersteuning nodig voor het monitoren van waterverbruik over alle sectoren en gebruikers heen en dienen investeringen in infrastructuur te gebeuren waarbij waterverlies via lekken wordt tegengaan. Hier kan men de parallel trekken met SDG 7 inzake energie waar slimme meters en efficiëntie deel uitmaken van de doelstelling. Lokale en regionale overheden moeten op de voorgrond staan wanneer men praat over waterschaarste en klimaatverandering. Zij zijn een belangrijke schakel – volgens spreker de belangrijkste – wanneer men veerkracht wil opbouwen om het ergste te voorkomen. Dit houdt evenwel een *bottom-up*-beleid in. Hoe kan men garanderen dat er bij de uitvoering van wat tijdens deze zitting wordt besproken wordt rekening gehouden met de *bottom-up*-benadering om al te veel de *top-down*-benadering te vermijden.

Panel 4: Waterbesparing: Het laaghangende fruit

De moderator legt uit dat heel wat maatregelen nodig zijn om de watervoorziening en sanitaire voorzieningen voor een groeiende wereldbevolking te waarborgen: van zeer kostbare investeringen in infrastructuur om huizen, fabrieken en boerderijen van water te voorzien tot relatief goedkope maatregelen voor het behoud van waterreserves en het voorkomen van onnodige waterverspilling.

Waterbeheer, het optimaal benutten van het water dat we hebben, is volgens haar het laaghangende fruit van het waterbeleid, omdat het aanzienlijke winst kan opleveren in verhouding tot relatief lage kosten voor de nationale begroting, de burgers en het bedrijfsleven. Mogelijke maatregelen hierbij zijn voorlichting en bewustmaking van de waarde van water bij de bevolking en belangrijke groepen, regelgeving om vervuiling en overmatig gebruik van grondwater drastisch tegen te gaan en initiatieven voor het behoud van belangrijke waterecosystemen zoals mangroves.

Volgende vragen komen aan bod:

- Hoe kunnen niet-duurzame consumptie- en productiepatronen van water worden veranderd?
- Welke rol kan het onderwijs spelen om meer aandacht te besteden aan waterbesparing?
- Is waterbesparing en -efficiëntie echt een kernstrategie om in de waterbehoeften te voorzien? Welke verschillen zijn er tussen minder en meer ontwikkelde landen?
- Welke stimuli voor waterbesparing kunnen voor een billijke toegang zorgen?

Panel 5: Financiering van infrastructuur voor sanitaire voorzieningen en waterdiensten: de uitdaging van een biljoen

De moderator licht de titel van dit debat toe: er wordt geschat dat om tegen 2030 de doelstellingen van SDG te bereiken 1,7 biljoen dollar extra nodig zal zijn, drie keer meer dan de huidige investeringen op wereldvlak. Overeenkomstig de agenda voor ontwikkelingssamenwerking moet de belangrijkste financieringsbron voor waterinfrastructuur en essentiële waterdiensten bestaan uit overheidsinkomsten die via de nationale begroting worden toegekend. Dit betekent volgens de moderator dat meer inkomsten moeten worden gegenereerd via belastingen en dat overheidsinvesteringen in water als hoeksteen van de economie en het menselijk welzijn prioriteit moeten krijgen.

Het dichten van de financiële kloof inzake de waterinfrastructuur vereist volgens haar ook een maatschappelijk pact van regeringen met een diverse groep belanghebbenden, waaronder de privésector. "Gemengde financiering" en publiek-private samenwerkingen met overheidsmiddelen als hefboom spelen een steeds grotere rol bij de levering van waterdiensten en sanitaire diensten.

Tijdens deze zitting worden de verschillende manieren bekeken waarop waterinfrastructuur en sanitaire infrastructuur kan worden gefinancierd evenals de problemen die kunnen voortvloeien uit het spanningsveld tussen openbare en private financieringsbronnen.

Volgende vragen komen aan bod:

- Welke rol kan en moet de overheid spelen bij het verschaffen van universele toegang tot water en sanitaire voorzieningen? Zijn staten verplicht dergelijke diensten te leveren?
- Wat zijn de risico's van *blended finance* en publiek-private partnerschappen bij het stimuleren van waterinvesteringen?
- Wat zijn de belangrijkste obstakels om meer investeringen in water en sanitaire voorzieningen te doen, met name in ontwikkelingslanden?
- Hoe kan de betaalbaarheid van waterdiensten worden gegarandeerd, met name voor de meest kwetsbaren?

De heer Andries Gryffroy (Senaat, N-VA) merkt op dat men een onderscheid moet maken tussen de activa en de diensten. Voor de activa is het eenvoudiger om private financiering toe te laten zolang de overheidspartner de meerderheid van de aandelen heeft en de private partner een bijzondere meerderheid behoudt in het beslissingsproces. Hij wijst erop dat investeringen in infrastructuur heel wat kapitaal vereisen en dat de afschrijving ervan steeds op zeer lange termijn is (30 tot 40 jaar). Bovendien is de kapitaalopbrengst laag.

De diensten staan rechtstreeks met de verbruikers in verband. Wanneer de private partners betrokken zijn bij de diensten loopt men het risico dat ze aan *cherry picking* gaan doen. Daarom moeten diensten voor 100% worden gecontroleerd en beheerd door de publieke sector. Spreker verwijst naar andere interventies waarin werd gezegd dat de kosten door iemand moeten betaald worden. In de meeste Europese landen worden de diensten betaald via de waterfactuur volgens het principe van de vervuiler die betaalt. Maar het is het parlement dat de keuzes maakt, bijvoorbeeld voor wat grootverbruikers, kwetsbare groepen,... betreft.

Samengevat is volgens hem water een publiek goed, ook wanneer je een bepaald aandeel in de eigendom aan een private partner toelaat. Het beheer/de diensten zijn sowieso de taak van de overheid. De heer Gryffroy is er niet van overtuigd dat de investeringen in water gemakkelijk gaan gefinancierd geraken. Het moeilijkste aspect zijn de publiek-private investeringen in de activa. De lage kapitaalopbrengsten en de

langdurige afschrijvingen van de activa maken het voor andere privébedrijven dan institutionele investeerders zoals pensioenfondsen niet interessant om in het kapitaal in te stappen.

Spreker had dan ook graag vernomen wat de ervaring van de experts is en welke goede voorbeelden ze kennen uit andere regio's.

SPECIALE BRIEFING

De toekomst van het multilateralisme: uitdagingen en kansen voor de Verenigde Naties

De moderator verwijst naar de *Common Agenda* waarin de secretaris-generaal van de VN een ambitieuze oproep gedaan om de internationale samenwerking te verbeteren door middel van doeltreffend multilateralisme. Er is een *High-Level Advisory Board on Effective Multilateralism* (HLAB) opgericht om een onafhankelijk verslag op te stellen waarin de uitdagingen en kansen voor het multilateralisme worden belicht, als bijdrage aan de onderhandelingen in de VN voor de Top van de Toekomst van 2024.

Deze briefing biedt volgen de moderator parlementsleden de gelegenheid hun ideeën te delen over de wijze waarop het multilateralisme kan worden versterkt om zowel bestaande als nieuwe vraagstukken op het gebied van mondiaal bestuur doeltreffend aan te pakken.

De expert voor dit debat is de heer Danilo Turk, lid van de HLAB en voormalig president van Slovenië.

De heer Samuel Cogolati (Kamer, Ecolo-Groen) dankt de heer Turk voor zijn deelname en zegt twee vragen te hebben voor hem die allebei te maken hebben met de democratisering van het multilateralisme.

De eerste vraag gaat over de democratisering van de Veiligheidsraad, die werkt volgens een model dat stamt uit het tijdperk van vlak na de Tweede Wereldoorlog. Zowel in zijn samenstelling als in zijn optreden toont de Veiligheidsraad volgens spreker thans zijn grenzen en ligt het voor de hand dat landen als India, Brazilië of Zuid-Afrika een stem in het kapittel zouden moeten krijgen. Hij ziet niet in hoe dit nu mogelijk is. Het multilateralisme van de Verenigde Naties stuit momenteel op zijn grenzen in Oekraïne, want het is niet de Veiligheidsraad die de annexaties veroordeelt of Rusland vraagt om herstelbetalingen aan Oekraïne te doen, maar de Algemene Vergadering!

De tweede vraag van de heer Cogolati gaat over de rol van parlementen bij de democratisering van de Verenigde Naties. Parlementsleden zouden moeten commentaar kunnen geven op de agenda van de Algemene Vergadering, verschillende meningen geven, harde standpunten delen,... Hier wordt de VN eerder door de parlementsleden gehoord dan dat er een hoorzitting van de parlementsleden

door de VN is. Spreker vraagt zich dan ook af of men dit niet kan omkeren en dus de parlementsleden echt door de VN te laten horen.

Panel 6: Naar een meer inclusief waterbeleid: niemand achterlaten

Volgens de moderator ligt een gebrek aan participatieve besluitvormingsprocessen met betrokken en relevante belanghebbenden vaak ten grondslag aan een gebrekkig waterbeleid. Lokale gemeenschappen, vrouwen, jongeren, inheemse volkeren en kwetsbare groepen moeten volgens haar worden betrokken bij het opstellen van nationaal waterbeleid met het oog op billijkheid en sociale rechtvaardigheid. Het waterbeleid wordt echter in te veel gevallen ontworpen onder druk van grote commerciële en particuliere belangen in plaats van het algemeen belang.

Tijdens dit panel zal dan ook worden nagegaan hoe het rekening houden met de specifieke behoeften en standpunten van vrouwen, jongeren en kwetsbare gemeenschappen de formulering en uitvoering van waterverbintenissen op nationaal en mondiaal niveau aanzienlijk kan verbeteren. Hierbij zal de unieke verantwoordelijkheid van parlementsleden worden benadrukt. Zij kunnen er als vertegenwoordigers van de bevolking mee voor zorgen dat iedereen bij de besluitvorming wordt betrokken.

Volgende vragen komen aan bod:

- Hoe kunnen we ervoor zorgen dat de besluitvorming inzake het waterbeleid het algemeen belang dient?
- Hoe kan een op mensenrechten gebaseerde aanpak ervoor zorgen dat vrouwen, jongeren, inheemse volkeren en andere gemeenschappen op zinvolle en doeltreffende wijze bij het beleid inzake veilig water en veilige sanitaire voorzieningen worden betrokken?
- Wat zijn de belangrijkste aandachtspunten van de lokale gemeenschappen met betrekking tot het waterbeleid en hoe kunnen die worden aangepakt? Hoe verschillen deze problemen in stedelijke gebieden en plattelandsgebieden?

Mevrouw Nahima Lanjri (Kamer, CD&V), tweede ondervoorzitster van de Belgische Groep van de IPU, wijst erop dat water letterlijk van levensbelang is, want zonder water sterft men. Daarom moet men het waterbeleid inclusiever maken en niemand achterlaten waarbij vooral de meest kwetsbaren moeten worden beschermd. Spreekster legt uit dat men daarom in België ecologische en sociale tarifiering toepast: enerzijds wordt overmatig verbruik dubbel aangerekend, anderzijds betalen gezinnen in moeilijkheden slechts een vijfde van de prijs. Ongeveer zes procent van de klanten is beschermd en heeft recht op dit gunstiger tarief.

Daarnaast is er ook een mogelijkheid om uitstel van betaling te verlenen en terugbetalingsregelingen overeen te komen en worden er ook beperkingen opgelegd aan het aftoppen en afsluiten van de drinkwatervoorziening door waterbedrijven.

Mevrouw Lanjri had graag vernomen wat de goede praktijken in andere landen zijn om water betaalbaar te maken en het afsluiten van drinkwater te voorkomen?

Panel 7: Grensoverschrijdende wateren: van concurrentie naar samenwerking voor vrede

De moderator wijst erop dat veel zoetwaterbronnen internationale grenzen overschrijden. Hoewel de meeste geschillen in verband met water vreedzaam worden opgelost, vergroten de toenemende vraag naar water, de afnemende beschikbaarheid en de toenemende impact van de klimaatverandering en de gevolgen daarvan, waaronder migratie, het risico op gewelddadige conflicten. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat veel door conflicten getroffen landen worden geconfronteerd met extreme weersomstandigheden, waaronder droogte en overstromingen. Veel landen hebben momenteel te maken met spanningen met hun burens als gevolg van onopgeloste geschillen over waterbeheer waarvan de oplossing cruciaal is om aan de economische en ecologische behoeften te voldoen.

Tijdens dit panelgesprek wordt ingegaan op de huidige multilaterale en regionale mechanismen voor waterdiplomatie en op de praktische manieren waarop water kan dienen als instrument voor samenwerking in plaats van concurrentie tussen naties.

Volgende vragen komen aan bod:

- Wat zijn doeltreffende instrumenten voor "waterdiplomatie" en wat bepaalt het succes of de mislukking ervan?

- Wat kunnen regeringen zowel binnen hun grenzen als over de grenzen van het stroomgebied heen doen om de samenwerking en het beheer van gemeenschappelijke watervoorraden te verbeteren?
- Welke lessen kunnen er geleerd worden uit de gevallen waar waterschaarste de voornaamste oorzaak van conflicten is?
- Hoe kunnen klimaatgerelateerde geschillen worden aangepakt om uitbarstingen van geweld te voorkomen?

Afrondende sessie: wat is de volgende stap in het waterbeleid?

De heer Duarte Pacheco, voorzitter van de IPU, benadrukt dat zonder de betrokkenheid van de parlementsleden geen vooruitgang op het gebied van water mogelijk zou zijn. Geen enkel land is immuun voor watergerelateerde problemen en parlementsleden moeten hun regeringen onder druk zetten om water bovenaan de agenda te plaatsen. Hoewel water een openbaar goed is, is er volgens hem ruimte voor betrokkenheid van de particuliere sector, zolang aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. In het licht van de toenemende druk als gevolg van de klimaatverandering is volgens de voorzitter een paradigmaverschuiving nodig en moet de nadruk liggen op het opbouwen van veerkracht, onder meer door waterbehoud en op de natuur gebaseerde oplossingen. Parlementsleden spelen een cruciale rol bij het vertalen van mondiale instrumenten in nationaal beleid en nationale begrotingen, en bij het integreren van watervoorzieningen en sanitaire voorzieningen in alle relevante beleidsdomeinen.

De heer Guy Ryder, adjunct-secretaris-generaal voor beleid bij de VN, stelt dat de wereld halverwege de agenda voor 2030 is, maar zeker niet op schema ligt om de SDG's te realiseren. Dit is een kritiek moment dat vraagt om verdubbeling van de inspanningen om de SDG-doelstellingen te halen - in het belang van alle mensen en de planeet. De komende bijeenkomsten bij de VN bieden een kans om water meer zichtbaarheid te geven op de internationale beleidsagenda. Parlementsleden moeten volgens spreker herhaaldelijk en met volharding de standpunten van hun kiezers aan de VN voorleggen en deelnemen aan het multilaterale werk dat essentieel is voor de behandeling van de vele transversale aspecten van waterbeleid.